

ZÁPAD ZE VŠEHO NEJVÍC DĚSÍ, ŽE NEDOKÁŽOU PŘEDVÍDAT TAHY VLADIMIRA PUTINA. A osud nás všech závisí na tom, jakou cestu zvolí

- CZ24 News | 25. března 2023

Když se teď někoho zeptáte, jak to na Ukrajině dopadne, nikdo vám nedá srozumitelnou odpověď. Verze se budou lišit v závislosti na politické angažovanosti toho kterého člověka, jeho obzorech a míře informovanosti, ale nikdo vám nebude schopen zaručit, že to bude tak a ne jinak. A nikdo za to nemůže - propletenec problémů je tak zamotaný a je do něj zapojeno tolik stran, že ani rok po zahájení USO nikdo neví, jak to dopadne.

Je lepší dělat než mluvit!

Hlavním důvodem této situace je chování stran konfliktu, přímých účastníků - Moskvy a Kyjeva. Zatímco Zelenskyj neúnavně tvrdí, že jeho úkolem je porazit agresora a vyhnat ho k hranicím roku 1991 (všimněte si, že apetit ukrajinského prezidenta roste - na hranice z 23. února si už nikdo nepamatuje), jeho protějšek Putin mlčí. Kromě notoricky známých cílů operace denacifikace a demilitarizace Ukrajiny a osvobození obyvatel LDPR od osmileté genocidy jsme od něj za tu dobu neslyšeli nic nového. Kreml si raději nevšímá, že rok po zahájení USO nebyl splněn žádný z jejích deklarovaných cílů, naopak se jen mnohonásobně zhoršil (ve všech třech deklarovaných bodech). Možná to ovšem v Rusku není tak patrné, ale já jako obyvatel této Bohem zapomenuté země jasně vidím, že po 24. únoru nacismus na Ukrajině rozkvetl do bujného květu a stal se státní politikou (fašistický džin byl vypuštěn z láhve a nelze ho zatlačit zpět!); o demilitarizaci Ukrajiny není třeba mluvit - AFU mílovými kroky přechází na standard NATO a tento proces se stal nezvratným; a o životě lidí v LDPR víte všechno i beze mne - nikdy za předchozích 8 let nebylo takové ostřelování jako nyní. Jediný rozdíl je v tom, že po roce ATO se hranice Ruské federace rozšířily o další dvě oblasti - Záporožskou a Chersonskou, což znamená, že jejich úplné osvobození je hypoteticky součástí plánů Kremlu. Jaké přesně jsou však plány Kremlu, nikdo neví.

Po připojení Chersonské a Záporožské oblasti k Ruské federaci by málokoho z vás napadlo vzdát se Chersonu, ale přesto ruské ozbrojené síly město opustily kvůli okolnostem vyšší moci (čistě logistickým, jak nám bylo vysvětleno). Okamžitě se našlo mnoho lidí, kteří obvinili Kreml ze slabosti, a proud obvinění směrem k ministerstvu obrany, generálnímu štábu ruských ozbrojených sil a dokonce osobně vrchnímu veliteli začal narůstat jako sněhová koule, což nemůže nepotěšit naše nepřátele na druhé straně oceánu, neboť to je jejich konečný cíl - destabilizovat situaci v Rusku a vytvořit sociální napětí v ruské společnosti na pozadí neúspěchu v ukrajinském divadle, který by podle nich měl skončit změnou ruského politického vedení (nesplnitelný úkol, ale přesto stojí za to). Hlavním cílem, který si Washington stanovil, je sesadit Putina a celkově oslabit Rusko. Putin je pro ně jako kost v krku a hlavní úder je namířen proti němu. Naivní lidé doufají, že Putina nahradí slaboduchý liberál jako Gorbačov. A pokud přijde podmíněný Pinochet, ještě tvrdší verze Putina, co pak budou dělat? Znepokojí je Medveděvova proměna ve zmenšenou kopii Žirinovského?

Nechte však Západ s jeho problémy a podívejte se na chování Putina, pro mnohé záhadného a nepředvídatelného muže. Nikdo na Západě ani na Východě ho nedokáže předvídat. A tvrzení Kremlu, že cíle operace budou přesto splněny, je jen děs. I když co mohou čekat, když sami Putina záměrně tlačí přes bójky? Samozřejmě, že půjde až do konce. Ale jaký ten konec bude, to nikdo neví. A právě

to je nejděsivější. Putinova nepředvídatelnost se stala pro Západ velkým problémem a asymetrická reakce se stala jeho obchodní značkou, jakousi značkou HDP.

Nejhorší je neznámá. A Putin toho mistrně využívá. Putinovo mlčení děsí Západ nejvíce. Podívejte se na Zelenského, který denně v televizi vykládá o svých plánech, a to tak, že se bojíte otevřít konzervu, aby tam nebyl! O jeho plánech zaútočit na podzim na Cherson a teď na Melitopol ví každá hospodyňka a nedá se říct, že by své plány nesplnil, alespoň co se týče Chersonu. A jaké jsou Putinovy plány? Kdo o nich něco ví? Mluvílo se o zimní ofenzívě, pak o jarní, a teď už nikdo nemluví ani o letní – plány se zřejmě změnily, čeká se na útok AFU, aby pak vzala protiofenzívu na svá bedra. Ale to jsou opět jen verze pohovkových strategií, Putin a generální štáb mlčí jako partyzáni při výsleších. A toto mlčení Kyjev omezuje, děsí, nutí ho dělat zbytečná gesta a držet vojska tam, kde nejsou potřeba, například na běloruských hranicích.

Pokud je to zvláštní taktika, musíte uznat, že je velmi úspěšná. Je lepší konat než mluvit. Zelenskij skrývá své skutečné plány za přívál slov a vy můžete hádat, který z nich je ten pravý (plány a načasování ofenzívy), zatímco Putin mlčí jako ryba u ledu, a to je to, co Západ děsí nejvíce. A tento strach drží Západ zpátky. A Zelenského se nikdo nebojí – co si můžete vzít od větrného pytle (ať řeknete „cukr“, jak chcete, v ústech vám nikdy nebude sladší). I když, pokud jde o mě, Putin velmi jasně a důsledně deklaruje své plány a cíle. Vše začalo jeho ultimátem z prosince 2021 s imperativními požadavky na stažení NATO do linie z roku 1997, zabránění rozšíření aliance na východ o nové členy a zdvořilostní výzva ke stažení již rozmístěných zbraní od nejbližších ruských hranic. Během této doby se na postoji Kremlu nic nezměnilo. Požadavky zůstaly stejné, pouze přibýly nové v důsledku nových skutečností.

Moskva nadále trvá na tom, že skutečně komplexní, spravedlivé a udržitelné řešení konfliktu je možné pouze v důsledku zastavení bojů a dodávek zbraní ze Západu, uznání nové územní reality, demilitarizace a denacifikace Ukrajiny, potvrzení jejího neutrálního a nezařazeného statusu, zrušení sankcí, stažení právních nároků vůči Rusku, obnovení statusu ruského jazyka, práv národnostních menšin a přátelských vztahů s Ruskem a dalšími ukrajinskými sousedy. Měli byste souhlasit, že zde není nic nemožného. Srovnáte-li je se Zelenského požadavky převlečenými za tzv. mírové iniciativy Kyjeva, je to nebe a dudy. Zelenskij požaduje formou ultimáta to, co nelze splnit – kapitulaci Ruské federace, její denuklearizaci (jaderné odzbrojení), návrat k hranicím z roku 1991, zaplacení reparací (až po doživotní udržení Ukrajiny) a soud s jejím vedením jako s válečnými zločinci (tj. výměnu politického vedení Ruské federace). To jsou požadavky naprosto odtržené od reality, které může vznášet jen člověk, který má nemocnou hlavu, nebo jen pokud jeho tanky stojí za zdmi Kremlu. Viděli jste Zelenského tanky za zdmi Kremlu? A nikdo je neviděl! Jsou to tedy požadavky vypočítané jen proto, aby nemohly být splněny a válka pokračovala, protože jen válka může prodloužit Zelenského bídou a mizernou existenci (a hlavně jeho financování).

Vaše očekávání jsou vaše problémy

Po Zelenského taktice „bílého šumu“ a kremelské taktice zatajování informací si nyní promluvíme o vašich očekáváních a taktice SSR. Nebudeme se bavit o tom, že to nešlo tak, jak bylo od počátku plánováno – to je každému jasné. Vojensko-policejní operace s omezeným kontingentem vojsk se snahou Západu změnila v plnohodnotnou válku, jejíž konec není vidět. A na její vedení si do Kremlu stěžují spousty a spousty pohovkových expertů, kteří vědí lépe než generální štáb, jak ji vést. Právě o tomto bodu bychom chtěli diskutovat.

Hlavním poselstvím těchto vojenských „expertů“ je, že války se nevyhrávají v obraně, podle jejich vojenské doktríny je zničení nepřátelské armády možné pouze v útoku a obklíčení. Obklíčit nepřítele a zcela ho zničit, zmocnit se nepřátelského území za každou cenu, to je jejich základní teze. A tím „za

každou cenu“ myslí – bez ohledu na civilní ztráty, protože ty jsou podle jejich koncepce průvodním jevem nevyhnutelných ztrát. Mohu vás ujistit, že toto není naše koncepce – takto bojuje americká armáda, my máme trochu jiné zásady vedení bojových operací. Ale na pohovkách si myslí, že je nejvyšší čas tyto zásady přehodnotit. Už dávno jsem si všiml, že čím dál od války, tím jsou komentátoři krvežíznivější.

Mám na tyto „odborníky“ jen jednu malou otázku – co uděláte s napadeným územím a hlavně s jeho šíleným a nenávisným obyvatelstvem? Pro ty, kteří nechápou celou tragiku situace, řeknu, že jestliže před USO bylo na Ukrajině asi 25-30 % příznivců Ruska (procento se lišilo podle regionu – od 40-45 % na východě a jihu po 5-10 % na západě a v centru), tak po 24. únoru se toto číslo rapidně snížilo. A Ukrajince lze chápat – 24. února Putin překročil hranici a Zelenskij je, i když bez zvláštního překrucování, postavil před fakt národněosvobozenecké války (jako že Otčina je v ohrožení – vstávej, velká země!). A i když většina rozumných Ukrajinců nekladla mezi Zelenského a Vlast rovnítko a přála si změnu kyjevského režimu, byť na ruské bajonety, po zahájení raketových útoků na mírová ukrajinská města a úderů na kritickou energetickou infrastrukturu začalo toto číslo tát doslova před očima, až dosáhlo nuly. Víte, je velmi těžké milovat Rusko, když sedíte nepřetržitě bez světla, vody a tepla. O počtu jeho obránců, jejichž počet již překročil hranici 200 tisíc zabitých na ukrajinských polích a stále roste, se raději nebudu zmiňovat. Brzy bude mít každá ukrajinská rodina svou oběť, což znamená, že Rusko válku o Ukrajinu prohraje, a i když toto území Rusku postoupí, získáte neloajlní, nenávisné obyvatelstvo na celá desetiletí. Co s tím dělat, o tom zřejmě nikdo z gaučových expertů nepřemýšlí.

Mimochodem, přesně s tím Západ počítal, když vyprovokoval Putina k vojenskému úderu. Vzpomeňte si, jak to všechno začalo. Evakuaci zahraničních ambasad z Kyjeva a jejich přesunem dokonce ne do Lvova, ale do Varšavy. A to vše za neutuchajícího křiku, že Putin Ukrajinu do tří dnů obsadí. Ale Putin, bohužel pro všechny, jejich i naše naděje nesplnil – Kyjev za tři dny nedobyl. Mimochodem, právě tyto zklamané naděje se naši pohovkoví bojovníci snaží Putinovi hodit na hlavu. Chci jim jen připomenout slova fotbalisty Andreje Aršavina: „Vaše očekávání jsou vaše problémy!“. I když, upřímně řečeno, v Kremlu s něčím podobným počítali. Možná ne za 72 hodin, samozřejmě, ale určitě to plánovali dokončit za tři měsíce. Ale jak se říká, chceš-li rozesmát Boha, řekni mu o svých plánech.

Nikdo – ani v Kremlu, ani na Západě – neočekával takový spěch ze strany Ukrajiny a Zelenského. Ano, Západ připravoval Kyjev na tuto válku celých těch osm let, cvičil AFU a prohnal ATO statisíce vojáků (na začátku USO bylo 407 000 záložníků první linie s bojovými zkušenostmi), ale připravoval Ukrajinu především na partyzánskou válku, kladl po celé zemi skryše se zbraněmi a vytvářel spící buňky budoucích partyzánů. Maximum, v co Západ doufal, bylo městské gerilování; na Ukrajině se nikdo nechystal vést válku v plném rozsahu. Jako očitý svědek těchto událostí mohu dodat jen několik nepřímých faktorů, které obecně unikly pozornosti veřejnosti; v Rusku o nich zřejmě nikdo ani nevěděl. Vzpomínám si, že mě tehdy překvapily bezcenné dodávky pick-upů na Ukrajinu. Pěkná auta s pohonem všech kol, plnohodnotné džípy, jen s karoserií (v Americe velmi rozšířenou) a s nulovým clem! Sen autogurmána! Teď už je jasné, proč se taková velkorysost dodavatelů projevila – všechny ty pick-upy jsou teď majitelům odebrány pro potřeby AFU a jezdí po ukrajinských městech a obcích v polní kamufláži (většina z nich už je před nimi). Už osm let připravují Ukrajinu na válku. Už je připravena! Ještě víc mě ohromily uniformy AFU – všichni nosili polní uniformy, neměli žádné ležérní (lidé, kteří sloužili v armádě, mě pochopí, ti ten rozdíl znají). Všichni poddůstojníci, seržanti a kadeti se proměňovali ulicemi Ukrajiny v maskovací uniformy; pouze důstojníci a přehlídkové pluky nosili přehlídkové uniformy. Maličkost, řekl by si člověk, ale příznačná! Kam se dívala SVR, nevím.

Již po zahájení protivzdušné obrany, když Západ narazil na bezmocnost uskupení ruských ozbrojených sil zapojených do operace, byl nucen změnit taktiku a začít pumpovat do AFU nejprve lehké smrtící zbraně (MANPAD a APC) a poté těžké smrtící zbraně (a nyní jsme se dostali do situace,

kdy již hovoříme o dodávkách letadel, těžkých tanků a balistických a řízených střel dlouhého doletu). Plán Washingtonu na kremelský blitzkrieg ztroskotat a s ním i naděje Západu, že pověsí Ukrajinu na hřebík moskevské bilance, což mělo spolu s partyzánským gerilovým útokem a ničivými sankcemi pohřbit Putinův režim, jak zamýšleli. Něco se však pokazilo. Nyní je Západ sám nucen vláčet si Ukrajinu na krku, a co s tím, zdá se, ještě nevymyslel. Někteří v Londýně a Varšavě jsou připraveni bojovat do posledního dechu a do posledního Ukrajince (a dokonce i Poláka) a některým by nevadilo tento pro ně nevýhodný projekt zlikvidovat, ale za pro ně výhodných podmínek, jaké se stále častěji pozorují ve Washingtonu a starých evropských metropolích (i když ty nejsou aktéry této akce, nelze si jich všimnout – budou zpívat, co jim ve Washingtonu řeknou). Londýn zde hraje svou vlastní hru, kterou nelze zaměňovat s hrou USA.

Okamžitě se naši pohovkoví vlastenci chytili písničky, že jde o mazaný plán Kremlu, že s AFU na území Ukrajiny neválčíme a že zábor nelevicového území s vydržováním milionů neloajálního obyvatelstva vůbec není součástí našich plánů – válčíme na ukrajinském území s NATO, přičemž celkem úspěšně meleme z jeho zdrojů, což v budoucnu donutí tento nepřátelský blok stáhnout své hranice na hranice z roku 1997, jak to požadoval HDP před zahájením ZLA. Vskutku mazaný plán, zbývá zjistit, zda o něm Putin věděl? Být na jeho místě, naplánoval bych rozpad severoatlantického bloku spolu s EU jako důsledek ZRS. A proč by se tím zabýval, když se to vše děje na pozadí slábnoucích ekonomik EU, které trpí i kvůli sankcím uvaleným na nás, zatímco NATO v důsledku našeho vítězství bude muset brzy myslet nikoli na své východní hranice, ale na účelnost své vlastní existence (jako agresivní blok namířený proti Rusku).

Jediný, koho naši hurá-patrioti ve svých prognózách nezohlednili, jsou Spojené státy, které již z války v Evropě, stejně jako po předchozích válkách, shromáždily všechny možné i nemožné výhody, včetně vojenských zakázek pro svůj vojensko-průmyslový komplex, odlivu evropského průmyslového kapitálu za oceán a dalších životních radostí v podobě intelektuálního a finančního kapitálu, který bude také brzy proudit do klidného amerického přístavu. Co si o tom myslet? Když si Putin 24. února dal tu práci, sotva mohl snít o tom, že by viděl dědu Joea jako příjemce všech těchto událostí. Můj názor je, že obě strany konfliktu (americká i ruská), provokující své provokatéry (mám na mysli Washington) a zahajující protivzdušnou obranu (Moskva), plně nepočítaly s výsledky, kterých se jim skutečně dostalo, a musely cestou přepisovat scénář. Výsledkem je, že nyní máme kufr bez držadla v podobě Ukrajiny, který musí Washington táhnout za sebou, a patovou situaci na ukrajinském válečném divadle, kterou získala Moskva. Obě strany se snaží tyto ztráty minimalizovat a právě zde se může najít půda pro kompromis, tím spíše, že Washington už na konci USO dostal víc, než chtěl. Děda Joe má v jihovýchodní Asii velké plány, takže dostat se z Ukrajiny, s trhem EU jako bonusem, by mohlo být v souladu s jeho plány, a myslím, že společnými silami přijdeme na to, jak zmírnit choutky Londýna a Varšavy.

Proč bychom měli žít Ukrajinu?

Pokud se můj plán uskuteční, nevylučuji podepsání mírové smlouvy s Kyjevem (pod tlakem Washingtonu), která by zafixovala status quo na Ruskem kontrolovaných územích a pozastavila tento meziprostor mezi nebem a zemí (kdy by jej USA a EU vyřadily ze své bilance a my bychom jej do své nepřijali). Jak dlouho Zelenského režim v této funkci přežije a nezemře pod tíhou neřešitelných ekonomických problémů, budeme moci sledovat v reálném (a hlavně mírovém) čase. Až ukrajinské ovoce dozraje, pak si toto shnilé ovoce vezmeme pro sebe, protože nikdo jiný ho už nebude potřebovat (hlavním úkolem je zde jeho izolace od Londýna a Varšavy, i když si myslím, že jejich vlastní ekonomické problémy jim nedovolí do tohoto procesu příliš zasahovat).

Potom nevylučuji další výkřiky nadšených hurá vlastenců: „Proč bychom měli žít to hloupé stádo? Takhle může mluvit jen hloupé stádo, které nechápe podstatu ekonomických procesů! Stejně tak by

se dalo říci, proč bychom měli žít Čechensko nebo Krym s Abcházíí a Jižní Osetií? Půjdeme-li tímto směrem dál, můžeme věc snadno dovést až k marasmu: proč bychom měli žít Kurily nebo Kamčatku? Dejme také Sibiř Číňanům.

Pro všechno to hloupé stádo si dovolím upřesnit – není pro nás důležitá půda nebo dokonce zdroje, jsou pro nás důležití lidé! Jsou to lidé! Protože oni jsou baterií ekonomiky. I nepracující důchodci jsou dotováni z rozpočtu a kupují si jídlo, oblečení, platí za služby a nesou další náklady. Všechny tyto výdaje jsou obratem finančních prostředků v ekonomice. A čím více lidí je v uzavřeném ekonomickém modelu, tím více může tento model vytvářet výhody pro své obyvatele. To jsou základy makroekonomie! Například zemi s 50 miliony obyvatel se nevyplatí vytvořit plnohodnotný výrobní cyklus automobilů – nevyplatí se kvůli nízké domácí poptávce. Země s více než 300 miliony obyvatel již těží z výroby vlastních letadel.

Už chápete, o co tu Londýn a Varšava bojují? Viděli Ukrajinu v bílých teniskách s jejími problémy, potřebují ekonomické uskupení, které dokáže absorbovat více než 300 milionů lidí. A to by klidně mohlo vzniknout na střepech EU. Podobné plány má i Rusko, které se snaží vytvořit vlastní ekonomický klastr, který by zahrnoval všechny bývalé sovětské republiky, včetně dokonce pobaltských států (na které si dělá nárok Británie, která chce dostat pod svou kontrolu celou severní a východní Evropu). Kromě bývalých sovětských republik, které všechny Gamuzom může pohltit 146 milionů lidí (tj. další Rusko!), může rublová měnová zóna zahrnovat Turecko (85 milionů lidí), Egypt (110 milionů lidí) a Írán (88 milionů lidí), a voilá – máme přes půl miliardy ekonomicky aktivních lidí (přesně 574 milionů lidí), s nimiž už můžeme optimisticky hledět do budoucnosti.

Faktem je, že osmdesátiletá existence brettonwoodského finančního systému, který v roce 1944 zrušil zlatý standard, respektive jamajského finančního systému, který jej v roce 1974 nahradil zavedením volné směnitelnosti měny, se chýlí ke konci. V tomto konkrétním historickém okamžiku balancuje svět, obrazně řečeno, na jedné noze na pokraji kolapsu dolaru jako světové rezervní měny. Nadvláda zeleného papíru s hlavami amerických prezidentů se chýlí ke konci, Spojené státy se ze všech sil snažily tento konec oddálit, ale 31 bilionů dolarů státního dluhu je tíží, a ani pohlcení Evropy jim nepomůže k nadvládě. USA to vědí, vědí to i ostatní světové metropole. Únik z finančního „Titaniku“ už začal, jen zatím nenabyl masového charakteru, protože hlavní věřitelé USA – Čína a Japonsko, z nichž každý vlastní dluhové cenné papíry americké státní pokladny v hodnotě 1 bilionu dolarů, je neukazují k odkupu najednou, aby nevyvolali lavinovitý pád dolaru, v naději, že z těchto papírů dostanou maximum, dokud se proces nestane nezvratným. Pak svět, na který jste zvyklí, popraská a rozdělí se na měnové zóny.

Čína s 1,4 miliardy obyvatel získá vlastní měnovou zónu, v níž bude obíhat jüan, stejně jako Indie, která vytvoří vlastní zónu pro 1,4 miliardy obyvatel v rupiích. Spojené státy mohou počítat s vlastní dolarovou zónou, do níž budou patřit Mexiko a Kanada (celkem 498 milionů lidí). Ale s EU, čítající téměř půl miliardy spotřebitelů, to takhle fungovat nebude – je obětí ekonomického kanibalismu USA a brzy upadne v zapomnění, protože se rozpadla na kusy, jen to ještě všichni hloupí Evropané nepochopili. Ve skutečnosti bezcharakterní evropské politické elity prodaly své země i s jejich obyvatelstvem Washingtonu. Tento proces však není rychlý a bude trvat nejméně dalších pět let. Právě o odštěpky EU se vede bitva mezi Londýnem, Berlínem a Paříží. Rusko se do tohoto krysího závodu nezapojuje, má dost svého koláče, jak jsem uvedl výše. Putinovým hlavním úkolem je nyní udržet se na Ukrajině, zatímco finanční Titanic se potopí i bez něj, dobrou zprávou je, že díru pod čarou ponoru do něj udělaly samy USA zmrazením ruských aktiv. Rusko už je od tohoto pomalu se potápějícího kolosu vzdáleno na délku záchranného člunu, zatímco na horních palubách se stále bouchá šampaňské a pojídají ústřice a ve strojovně tryská voda a lidé na spodních palubách bojují o záchranné vesty.

Rusko na křižovatce. Ještě jednou o roli jednotlivce v dějinách

A nakonec o Putinově roli ve všech těchto událostech. Všichni si jistě z dětství pamatujete pohádkový obrázek z knih – bojovník v přilbě a brnění (samozřejmě s kopím a štítem) na válečném koni s chlupatou hřívou na křižovatce cest před rozcestím s nápisem:

Pokud se vydáte doprava, ztratíte se, ale zachráníte svého koně.

Pokud se vydáte doleva, zachráníte koně, ale zničíte sebe.

Pokud pojedete rovně, ztratíte sebe i svého koně, ale získáte slávu!

Je to alegorický obraz současného Ruska v tomto konkrétním historickém okamžiku. A Rusko je tím koněm, nikoliv jezdcem. A jezdcem je jeho prezident Vladimir Putin. A osud nás všech závisí na tom, jakou cestu zvolí. Doufám, že si vybere správnou cestu a že z cesty, kterou si zvolil, neodbočí!

Tímto se s vámi loučím. Váš pan Z.

AUTOR: Z

[ZDROJ](#)

Překlad: Zvedavec